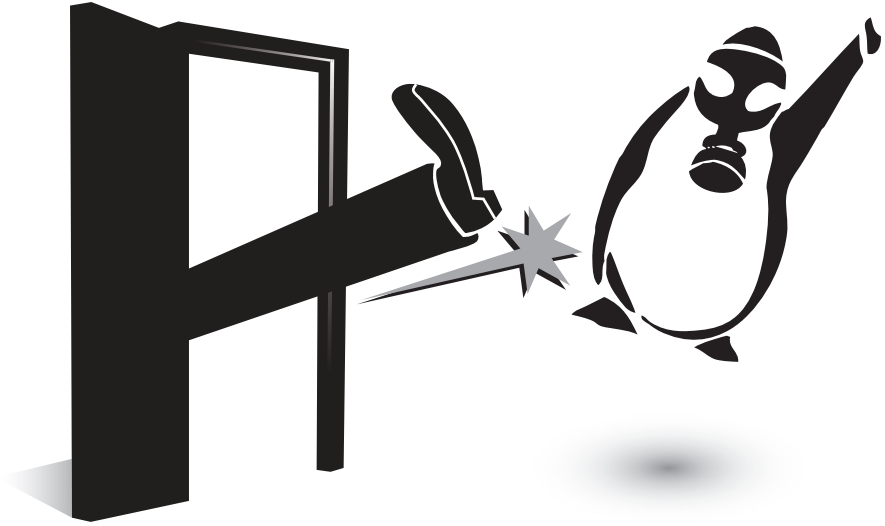

VELİ AĞBABA
ÖZGÜR ÖZEL
NURETTİN DEMİR
MUHARREM İŞİK

AKP İktidarında
12 Yıllık Karanlık
Bir Dönem

KALEMİ KIRILAN GAZETECİLER

Cumhuriyet
Kitapları

YAYIN YÖNETMENİ
Zeynep ATAYMAN

GRAFİK TASARIM
Ahmet SUNGUR

DİZGİ/SAYFA DÜZENİ
Serpil ÜNAY

BASKI/CİLT
YAZIN BASIN YAYIN MATBAACILIK TRZ.TİC.LTD.ŞTİ.
İkitelli Çevre Sanayi Sitesi 8. Blok
No: 38-40-42-44 Başakşehir / İstanbul
0212 565 01 22 - 0212 565 02 55 Sertifika No: 12028

DAĞITIM

1. Baskı: Ekim 2014, İstanbul

Yeni Gün Haber Ajansı Basın ve Yayıncılık A.Ş.
Prof. Nurettin Mazhar Öktek Sk.
No: 2 34381 Şişli - İstanbul Sertifika No: 10844
Tel : (0212) 343 72 74
Faks : (0212) 343 72 65
ckk@cumhuriyet.com.tr
www.kitap.cumhuriyeti.com.tr

www.facebook.com/cumhuriyetkitaplari

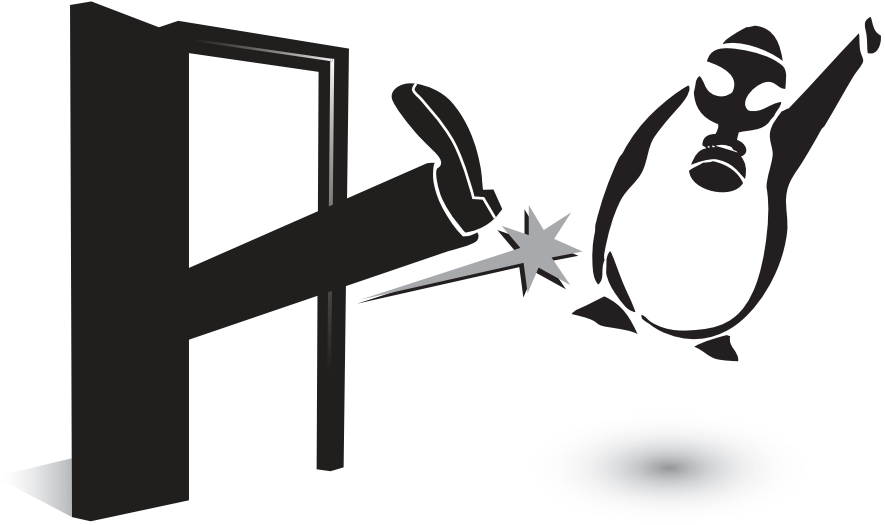
www.twitter.com/kitapkulubu

Yayın Hakları Cumhuriyet Kitapları'na aittir.
Tanıtım amacı dışında izinsiz alıntı yapılamaz.

VELİ AĞBABA
ÖZGÜR ÖZEL
NURETTİN DEMİR
MUHARREM İŞİK

AKP İktidarında
12 Yıllık Karanlık
Bir Dönem

KALEMİ KIRILAN GAZETECİLER

Veli AĞBABA

CHP Genel Başkan Yardımcısı

Malatya Milletvekili

3 Nisan 1968'de Malatya Yazıhan'ın Karaca köyünde doğdu. Anadolu Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İşletme Bölümünü bitirdi. 1994-1998 yılları arasında Malatya Belediye Meclis Üyeliği, Meclis Grup Başkanlığı, Malatya İl Örgütünde İl Saymanlığı, İl Eğitim Sekreterliği görevlerinde bulundu. Daha sonra 1998-2002 yılları arasında Malatya İl Başkanlığı görevini üstlenen Ağbaba, 2003-2005 yılları arasında CHP Yüksek Disiplin Kurulu (YDK) üyeliği yaptı. İnsan Hakları Derneği ve ADD üyesi olan Ağbaba, 2011 Genel Seçimlerinde Malatya Milletvekili olarak parlamentoya girdi. CHP Cezaevleri İnceleme ve İzleme Komisyonu Sözcüsüdür.

Twitter: @veliagbaba

Özgür Özel

CHP Manisa Milletvekili

1974 yılında Manisa'da doğdu. Ege Üniversitesi Eczacılık Fakültesi'nde lisans eğitimini tamamladı. Manisa Eczacı Odası'nda, 2001-2007 yılları arasında bir dönem Genel Sekreterlik ve iki dönem Oda Başkanlığı görevlerinde bulundu. 2007-2011 yılları arasında Türk Eczacıları Birliği'nde bir dönem Saymanlık, iki dönem Genel Sekreterlik görevlerini yürüttü. 12 Haziran 2011 tarihinde yapılan Milletvekili Genel Seçimlerinde Cumhuriyet Halk Partisi'nden Manisa Milletvekili; CHP'nin Eylül 2014'te yapılan 18. Olağanüstü Kurultayında ise Parti Meclisi üyesi seçildi. CHP Cezaevleri İnceleme ve İzleme Komisyonu Üyesidir.

Twitter: @eczozgurozel

Nurettin Demir

CHP Muğla Milletvekili

1953 yılında Fethiye Göcek'te doğdu. 1976 yılında Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun oldu. 1995 ve 1999 seçimlerinde CHP İzmir Milletvekili adayı oldu. CHP Bilim, Kültür ve Yönetim Platformu kurucu ve üyeleri arasında yer aldı. 2000-2004 yılları arasında Harran Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne profesör olarak atandı. Aynı üniversitede Kadın Hastalıkları ve Doğum AD Başkanlığı ve Baştabiplik görevlerinde bulundu. 2008 yılında, Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi Tıp Fakültesi öğretim üyeliği, 2009 yılında Tıp Fakültesi kurucu dekanlığına atandı. 2011 Genel Seçimlerinde Muğla Milletvekili olarak parlamentoya girdi. TBMM'de Sağlık, Aile, Çalışma ve Sosyal İşler Komisyonu üyeliği yapmaktadır. CHP Cezaevleri İnceleme ve İzleme Komisyonu Üyesidir.

Twitter: @nurettin_demir

Muharrem IŞIK

CHP Erzincan Milletvekili

29 Nisan 1966'da Erzincan'da doğdu. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi mezunu olup ilk görev yeri Sinop'tur. Erzincan'da çeşitli sağlık kuruluşlarında görev yaptıktan sonra 2007 yılında Erzincan Kızılay Tıp Merkezi Başhekimi olarak çalıştı. Erzincan Atatürkçü Düşünce Derneği Başkanlığı ve Yönetim Kurulu Üyeliği yaptı. 12 Haziran 2011 Genel Seçimlerinde CHP Erzincan Milletvekili olarak parlamentoya girdi. 26 Haziran 2013 tarihinde TBMM Başkanlık Divanı Üyesi seçildi. CHP Cezaevleri İnceleme ve İzleme Komisyonu Üyesidir.

Twitter: @m_isik24

İÇİNDEKİLER

Önsöz	7
Raporun Kapsamı, Yöntemi, Amacı ve İçeriği	11
Kalemi Kırılan Gazeteciler	15
Ulusal ve Uluslararası Gazeteci Örgütlerinin Gözünden “Türkiye’de Basın Özgürlüğü”	27
“Alo Fatih”	63
AKP’nin Medyaya Yönelik Baskıcı Söylemleri	67
AKP’li Yıllarda Kalemi Kırılan Gazetecilerin Öyküleri	95
Kalemi Kırılanların Kaleminden Öyküler	125
Kalemi Kırılan Gazeteciler Listesi	173
Tutsak Gazeteciler Listesi	188

ÖNSÖZ

Önceki adıyla “**Türk Basını**”, bugünkü adıyla “**Türk Medyası**”, **Ceride-i Havadis** gazetesinin yayınlanmaya başladığı **1840** tarihinden beri, “**özgürlük**” hariç her şeyi görmüştür.

“**Çalışan gazeteciler**” için, bu “**her şey**”in içinde öldürülmek, hapse atılmak, işkenceye maruz kalmak, iftiralara, şantajlara hedef olmak, işten atılmak ve sefalet içinde ölmek vardır.

“**İşveren**” konumundakiler için de idari, siyasi baskılara maruz kalmak, haksız vergi cezalarıyla iflasa sürüklenmek, ekonomik ve mali ambargolarla boğulmak, çok uygulanmış “**yola getirme**” araçlarıdır.

Bir sakıncalı durum eğer **164** sene boyunca olumlu bir sonuca ulaşmamışsa, bu sonuçta, bizzat gazetecilerin de sorumluluğu olmak gerekir.

Bu tespit kanımızca doğrudur. Sebebi de Türk medya mensuplarının özgürlüklerini koruma mücadelesinin gereğini yerine getirememiş olmalarıdır. Çünkü gazetecilerimiz ve onların meslek kuruluşları:

- Mücadele amacıyla örgütlenmede çok geç kalmışlardır.
- Göreceli olarak “**özgür**” sayılabildikleri dönemlerde de “**her özgürlüğün o kadar da sorumluluk gerektirdiği**” bilincine sahip olduklarını ortaya koyamamışlardır.

Bunlardan ayrı olarak, medya dünyamızın –nedense hiç sözü edilmeyen– en eski hastalığı hiç tedavi edilmeden bugüne kadar gelmiştir.

O hastalığın adı, “**medyadaki yanlış istihdam politikası**” dır.

Bu politika, “**düşük ücret, güvencesiz iş**” demektir.

Kabul edelim ki, birinci sınıf elemanı düşük ücretle çalıştıramazsınız.

Birinci sınıf olmayan elemandan “**özgürlüğü kadar sorumlu olmasını**” bekleyemezsiniz.

O zaman da kazandığımız özgürlüğü uzun süre koruyamazsınız.

Demek ki, medyanın sorunlarını tek boyutuyla değil, tüm boyutlarıyla ele almaya çalışarak kalıcı bir çözüme ulaşmak mümkün değildir.

CHP'nin "**Cezaevi İnceleme ve İzleme Komisyonu**" olarak çalışan milletvekilleri **Veli Ağbaba** (Malatya), **Özgür Özel** (Manisa), **Nurettin Demir** (Muğla) ve **Muharrem İşıık** (Erzincan) işte bu konunun, bir kısmı parça parça bilinen, bir kısmı bilinmeyen gerçeklerini su yüzüne çıkartan bir rapor hazırladılar.

Dinamik ve mücadeleci kişilikleri ve üstün görev bilinçleriyle tanınan bu saygın milletvekilleri anımsanacağı gibi önce "**cezaevlerindeki**" gerçekleri ortaya çıkartmışlardı. Örneğin **Pozantı Cezaevinde** mahkûm çocukların maruz kaldığı çok sayıda tecavüz rezaletini kamuoyuna ilk onlar duyurdular.

2 Haziran 2014 günü açıkladıkları "**Balyoz Kumpası**" başlıklı raporla siyaset ve adalet tarihimizin en büyük skandallarından birine yeni bir ışık tuttular.

Aynı ekip bu defa da "**KALEMİ KIRILAN GAZETECİLER**" – "**12 Yıllık Karanlık Bir Dönem – AKP'li Yıllarda Gazetecilik**" başlıklı raporlarıyla 164 senelik medya geçmişimizin, **kuşkusuz en vahim örneklerle dolu gerçeklerini**, kamuoyunun huzuruna çıkarıyorlar.

Anımsanacağı gibi Adalet ve Kalkınma Partisi 3 Kasım 2002 tarihli seçim sonucu yönetme sorumluluğunu devraldığı "**insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti**" olan **Türkiye Cumhuriyeti Devletiyle** hiçbir kavgası olmadığını, açık şekilde ve pek çok defa ilan etti.

"**Biz artık Millî Nizam, Millî Selamet, Refah, Fazilet, Saadet Partisi çizgisinde değiliz**" dedi.

En çağdaş demokratik modellerin ve **Avrupa Birliği** standartlarının en ateşli taraftarı göründü.

Sonradan Cumhurbaşkanı seçilen **Abdullah Gül**, bu taahhütleri kuşkuyla karşılanlara sayısız defa "**başka bir ajandamız yok**" dedi.

Ama 21 Temmuz 2007 seçimlerinden, daha da çok sayıyla çıkınca AKP, "**yok**" dediği "**ajandayı**" yani "**devleti dönüştürme/rejimi değiştirme**" programını uygulamaya başladı.

Bunun gereği, modern ve laik **Türkiye Cumhuriyeti**'nin tüm kurumlarını kökünden değiştirmek, değiştiremediklerini etkisizleştirmek, o da mümkün değilse ortadan kaldırmak ve kendi devlet modelini yaşama geçirmektir.

Bu yolda karşısına çıkan her engel gibi medyayı da ezmesi gerekiyordu.

İşte bu rapor, o politikalarından “**medya**”nın payına düşeni anlatıyor.

Raporu okuyunca AKP iktidarının –öteki pek çok kurum gibi– medyayı da ezmek için hiçbir ahlaki değer tanımadan, hiçbir hukuki gerekçe aramadan, hiçbir demokratik değeri dikkate almadan, hiçbir medeni ölçüye uymadan, hiçbir insani kaygı taşımadan ve yaptıklarının ne acımasız bir zulüm teşkil ettiğini düşünmeden hareket ettiğini somut bilgiler ışığında görüyoruz.

Bu rapor, o gerçekleri derli toplu bir şekilde ortaya çıkardığı gibi, medya dünyamızın gerçeklerini sistemli bir şekilde izleyen bir meslek kuruluşunun, bir iletişim fakültesinin, bir devlet kurumunun bulunmadığı gerçeğini de ortaya koyuyor. Böylece sadece **Adalet ve Kalkınma Partisi** iktidarının gerçek yüzünü değil, medya meslek kuruluşlarıyla, “**bilim**” yaptığı iddiasındaki fakültelerimizin ve **Basın Yayın ve Enformasyon Genel Müdürlüğü** gibi kamu kurumlarının önemli bir eksiğini/kusurunu görmemizi sağlıyor.

Emeği geçenlere gerçekten ne kadar teşekkür etsek azdır.

Oktay Ekşi
Hürriyet Gazetesi Eski Başyazarı
Basın Konseyi Eski Başkanı

RAPORUN KAPSAMI, YÖNTEMİ, AMACI VE İÇERİĞİ

Kapsam

Bu rapor, AKP hükümetleri dönemini oluşturan 2002-2014 yılları arasında, hükümetin (ekonomik, politik veya toplumsal) doğrudan ya da dolaylı etkisi, baskısı, yönlendirmesi ile işten atılan, ayrılmak zorunda bırakılan gazetecilerin, onların işten atılma süreçlerinin ve bugünkü durumlarının tespitini kapsamaktadır. Ancak, gerek Türkiye’deki gazetecilerin güvencesiz ve kayıtsız çalışma koşulları gerekse de mesleki verilerin sağlıklı bir biçimde derlenip toplandığı kurum-kuruluşların yokluğu gibi nedenlerle, elbette ki söz konusu tarihler arasında işsiz bırakılan gazetecilerin tümünü belirleme imkânı maalesef mümkün değildir.

Rapordaki bilgiler, söz konusu gazeteciler hakkında yapılan haberlere, gazetecilerin kendi beyan ve açıklamalarına, konu hakkındaki çeşitli kitaplara ve bu gazetecilerin bir kısmıyla yapılan görüşme ve yazışmalara dayanmaktadır.

Raporda, gazetecilerin işten atılma, ayrılma süreçlerinde yaşananlar anlatılmaktadır. Bir diğer bölümde ise, mevcut kısıtlılıklar dahilinde, gazetecilerin adı, atıldıkları/ayrıldıkları basın kuruluşu, çalışıyorlarsa, çalıştıkları mevcut işyerinin bilgilerini içeren bir tablo bulunmaktadır. Fakat bilinmelidir ki bu tablo, buzdağının yalnızca görünen kısmıdır. Bu çalışma aynı zamanda göstermiştir ki, Türkiye’de gazetecilerin çalışma koşulları, işten ayrılma durumları vb. gibi konulardaki mesleki verileri derleyen ve kamuoyunun bilgisine sürekli olarak sunan bir yapılanmaya ihtiyaç duyulmaktadır.

“Kalemi Kırılan Gazeteciler Raporu”, işsiz bırakılma olgusunun çoğu zaman iç içe gittiği tutuklanma süreçleriyle de birlikte düşünülmelidir. Çünkü Türkiye’de basın özgürlüğünü giderek daha çok yok eden, gazetecileri giderek daha çok susturan bu

baskıcı sürecin iki önemli ayağı, tutuklama ve işsiz bırakma olarak ortaya çıkmaktadır. Dolayısıyla bu rapor, daha önce yine CHP Cezaevleri İnceleme ve İzleme Komisyonu tarafından hazırlanan “Tutuklu Gazeteciler Raporu” ile birlikte ele alınmalı ve değerlendirilmelidir.

Amaç

Bu raporun oluşturulma amacı, toplumun özgür bilgi edinme hakkının aktörleri olan basın emekçilerinin, gazetecilik faaliyetleri dolayısıyla maruz kaldıkları tehdit ve baskının en üst noktasını oluşturan işsiz bırakılma süreçlerinin kamuoyuyla paylaşılmasıdır. İşsiz bırakılan gazeteciler konusu bugün, mevcut iktidar eliyle açık ya da kapalı yollardan gerçekleştirilen önemli ve yakıcı bir toplumsal gerçeklik boyutuna ulaşmıştır. Bu kapsamda, ne kadar gazetecinin bu açık saldırıyla yüz yüze kaldığının tespit edilerek ortaya konması, hem AKP iktidarının demokrasi anlayışı ve siyasal tahammül sınırlarının katılığını göstermek, hem de bu yakıcı sorun karşısında toplumsal ve siyasal bir duyarlılık oluşturabilmek açısından önemlidir.

Gazetecilik faaliyetlerinin Başbakanın belirlemelerine ve izinlerine tabi kılındığı, gazeteci olmanın ise gerçeklerden değil güçten yana saf tutmak anlamına getirildiği ülkemizde, gazeteciliğin en temel işlevlerini yerine getiren basın emekçilerinin işsizlikle “terbiye edilmeye” hatta “yok edilmeye” çalışılması, ülkemizdeki demokrasinin ve demokratik süreçlerin işleyişinin geldiği vahim noktanın en açık göstergesidir. Bu nedenle, işsiz bırakılan gazetecilere ilişkin bir duyarlılık yaratarak ülkemizdeki demokrasi ve düşünce özgürlüğü savaşına bir katkı sunabilmek bu raporun en temel hedeflerinden biridir.

Yöntem

Bu raporu oluşturmak üzere, işsiz bırakılan gazetecilerle ilgili çok çeşitli kaynaklardan (raporlar, kitaplar, gazete haberleri, röportajlar, yüz yüze görüşmeler ve yazışmalar) veriler toplanmış, elde edilen verilerin güvenilirliği çeşitli çapraz okuma ve karşılaştırmalarla test edilmiştir. Konuyla ilgili yapılan yazışmalar ve yüz yüze görüşmelerde söz konusu gazetecinin işten atılma nedeni, kurumun öne sürdüğü gerekçesi ile işten ayrılma sürecinin işleyişi ve sonrası hakkında bilgi alınmıştır. Ayrıca, gazetecilikle ilgili kimi uluslararası kuruluşların Türkiye üzerine yayınladığı çeşitli belge ve dokümanlar ile Türkiye’de yer alan gazetecilik örgütleri ve sendikalarının görüşleri de incelemeye dahil edilmiştir. Tüm bunların sonucunda hazırlanan ve gazetecilerin adlarını,

hangi basın kuruluşunda işsiz bırakıldıklarını, şu anki çalışma durumlarını (ve eğer çalışıyorlarsa) mevcut işyerlerini gösterir bir tablo da ekler kısmında ayrıca sunulmuştur.

Raporun İçeriği

Raporun ilk bölümü CHP-CK Üyelerinin 12 yıllık döneme ilişkin ülkemizde medya ve basın özgürlüğü konularına ilişkin tespitlerini içermektedir. “Ulusal ve Uluslararası Gazeteci Örgütlerinin Gözünden: Türkiye’de Basın Özgürlüğü” isimli sonraki bölümde uluslararası kuruluşların güncel raporlarından Türkiye’ye ilişkin tespitleri ile Türkiye’deki gazeteci meslek örgütleri, sendikalar ve derneklerin duruma ilişkin görüşlerine yer verilmiştir.

“AKP’nin Medyaya Yönelik Baskıcı Söylemleri” ne yer verilen bölümde ise 12 yıllık AKP hükümetleri döneminde bu alana ilişkin en belirgin söylemlere sahip dört ismin gazetelere yansıyan sözlerine yer verilmiştir. Başta Recep Tayyip Erdoğan olmak üzere, Bülent Arınç, Sadullah Ergin ve Hüseyin Çelik’in 12 yıllık süre içinde medya ve basın özgürlüğü hususunda kullanmış oldukları söylemler listelenmiştir.

İncelenen 12 yıllık dönemde işten çıkarılan, ayrılmaya zorlanan bazı gazetecilerin bu süreçlerine ilişkin tespitlerin yapıldığı “Kalemi Kırılan Gazeteciler” bölümünden sonra ise kalemi kırılan gazetecilerin kendi kaleminden çıkan kişisel öykülere yer verilmiştir.

Raporun son iki bölümünde ise bireysel ve toplu işten çıkarmalara ilişkin liste ile cezaevlerinde tutulmaya devam edilen gazeteciler listesi paylaşılmıştır. Raporun başında da belirtildiği üzere işten çıkarılan gazeteciler listesi olabildiğince geniş tutulmuş ve tüm isimlere yer vermeye çalışılmıştır. Ancak kabul edilmesi gerekir ki, bu liste özellikle yerel basın kuruluşları da dikkate alındığı zaman buzdağının ancak görünen kısmını oluşturmaktadır.

KALEMİ KIRILAN GAZETECİLER 12 YILLIK KARANLIK BİR DÖNEM: AKP'Lİ YILLARDA GAZETECİLİK

*Hiç kimse özgürlükle savaşmaz;
olsa olsa diğerlerinin özgürlüğüyle savaşır.*
(MARX, 2012:68)

Medyanın Toplumsal Önemi

Günümüzde medya, önemli bir toplumsal kurum olarak karşımıza çıkmaktadır. Bunun nedeni, genişleyen ve gittikçe karmaşıklaşan toplumsal yapıda, hayata ve dünyaya ilişkin bilgimizin çok önemli bir bölümünün medya aracılığıyla sağlanıyor olmasıdır. Medya çağdaş toplumlarda neredeyse en önemli bilgi sağlayıcısı ve toplumsal bilginin yaygınlaşması noktasında en temel araçtır. Toplumsal bilgi ve tecrübe artık hiç olmadığı kadar çok, medya aracılığıyla gerçekleşir hale gelmiştir.

Bu nedenle, toplumdaki kamusal bilginin dolaşımı ve demokratik kamusal tartışmalar/müzakereler de temelde medya üzerinden şekillendirilmektedir. Bir diğer deyişle medya siyaset kurumu ile birey/toplum arasındaki ilişkinin vazgeçilmez bir parçasıdır. Medyanın bu durumu, yurttaşların gündelik ve siyasal yaşamını belirleyen, topluma, ülkeye ve yöneticilere karşı fikir ve tutumlarının oluşturulmasına etkide bulunan kapsamlı ve kuvvetli bir süreç olarak gerçekleşmektedir. Dolayısıyla demokrasinin en temel ilkelerinin hayata geçmesi, bahsedilen bu sürece önemli oranda bağımlı hale gelmiştir. Bu ilkeler, halkın haber alma hakkı ve tüm bir toplumu bir arada tutan temel bir demokratik ilke olarak düşünce ve ifade özgürlüğünün yaşama geçirilmesidir.

Bu nedenle basın, liberal demokrasilerde medya, yasama-yürütme-yargı erklerini kamu yararı için denetleyen, eksiklik ve aksaklıkları kamu adına tespit ederek yine kamuya duyuran bir mekanizmadır. **Medya, halkın haber alma hakkını savunan ve halk**

adına kamuyu denetleyen bir “dördüncü güç” olarak bilinir. İlk üçü halkın “seçtiği” temsilcilerden oluşmuşken, dördüncü güç halkın hem “oluşturduğu” hem de verdiği geri bildirimlerle “yönlendirdiği” bir güçtür. Bu konum, medyanın siyasi erklerden tam bağımsız biçimde hareket etmesini, haber yaparken herhangi bir engelle karşılaşmamasını ve mutlaka kamu yararı gözetmesini gerektirir. Ancak bir olgu daha vardır ki, medyanın toplumsal konumu ve önemini anlamak/açıklamak açısından elzemdir. **Bu da, medyanın kapitalist toplumlarda çıkar odaklı bir endüstriyel kurum olarak faaliyet gösterdiği**dir.

Dolayısıyla, medya ve onun toplumsal önemi üzerine düşünürken, medyanın sermaye ve devlet ile olan ilişkilerini, bunun toplumsal etkilerini göz önünde bulundurmak gerekmektedir. **Bugün Türkiye’de medyanın büyük sermaye grupları elinde toplanmış ve siyaseten stratejik bir araca dönüşmüş olması ile yine medyanın devletleşmiş bir otoriter siyasal partinin maşası haline getirilmesi en belirgin sorunlar olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu iki sorun alanı birbirini beslemektedir.**

AKP, Darbe Dönemlerine Tur Bindirdi...

Bugün basın özgürlüğü konusunda yaşanan gerileme hem Türkiye’de yaşayan herkesin hem de tüm dünyanın malumu haline gelmiştir. Gazetecilerden, muhabirlerden, köşe yazarlarından basın yayın kuruluşlarına kadar tüm medya, iktidarın baskı ve tehditlerini iliklerine kadar yaşamaktadır. AKP’nin Goebbelsvari propaganda yönteminin esiri haline gelen, otosansürün olağanlaştığı bu on iki yıllık dönemi en doğru tanımlayacak tespit “karanlık yıllar” olacaktır. Bu karanlık öyle bir karanlıktır ki 12 Eylül dönemini ve 28 Şubat sürecini mumla aratır özelliklere sahiptir. Diğer tüm alanlarda olduğu gibi iktidar ve medya arasındaki ilişkiye bakıldığında, Tayyip Erdoğan’ın uygulamalarının, özellikle hak ve özgürlükler açısından, 12 Eylül darbe döneminden daha da fütursuzlaştığı açıktır. Öyle ki darbenin mimarı Evren’i “Bizim çocuklar iyi yetişmiş, ben Tayyip’le gurur duyuyorum.” dedirtecek boyutlara gelinmiştir.

Ne darbeci general Evren ne 28 Şubatçılar medya üzerinde bu denli bir etkinliğe ulaşabilmişti. Hiçbir diktatör, işadamlarına oluşturduğu bir havuz ile televizyon kanalı, gazete ve hatta gazeteci satın alma yoluna gitmemişti. AKP’nin kurduğu “haram medyası” bu özellikleriyle Hitler’in Goebbels’ini kışkandıracak cinsten bir oluşumdur. AKP, Erdoğan’a doğru çalışan gazetecilerin Führer’e doğru çalışan bürokratlardan daha verimli olduğunu fark etmiş, kurduğu haram medyası ile basın özgürlüğünün en büyük düşmanı haline gelmiştir.

On iki yıl boyunca sadece özgürlükler ile savaşıyan AKP, mezhepleri, inançları, dinleri, dilleri ve etnik kökenleri hedefine alan ve her şeyle savaşıyan bir Başbakan, bir bütün olarak özgürlükle değil kendisinden olmayanların özgürlükleri ile savaşmaktadır. Bu savaşında, gazeteleri, televizyon kanallarını, sosyal medyayı, tarihteki tüm diktatörleri kışkıracak en kuvvetli propaganda aracı haline getirmiştir.

“Burjuvazi açıklıkla terbiye ederken” AKP de benzer şekilde gazetecileri ya işsiz bırakmakla ya da cezaevine göndermekle tehdit etmektedir. Gazetecilere aba altından sopa göstermenin çok çok ötesine geçen AKP, gazetecileri işten attırarak ya da cezaevine yollayarak medyayı terbiye etmektedir.

AKP'den Tüm Diktatörleri Kışkıracak Uygulamalar

Bugün AKP eliyle gerçekleştirilen baskı ve sansür/oto sansür politikaları, medyada sermaye etkinliğini dahi gölgede bırakacak ve bu etkinliği kendine tabi kılacak bir biçimde işlemektedir. Bu noktada AKP,

- Kendi sermaye gruplarını yaratma ve bu gruplara birer medya kuruluşu “ikram etme”,
- Doğrudan sahibi olamadığı medya kuruluşlarını ekonomik yaptırımlar ve politik baskı ile yıldırma,
- Üst düzey gazetecilere doğrudan gönderilen talimatlar ve sansür uygulamaları gibi yollarla medya alanını düzenlemeye çalışırken,
- TMSF gibi kamu kurumlarını da kendi operasyon birimlerine çevirerek kimi medya kuruluşlarına da bu kanalla adeta el koymaktadır.
- El koyduğu medya kuruluşlarının başına da yine kendi yandaşlarını ve hatta eski milletvekillerini yerleştirmektedir.

Böyle bir medya ortamında gazetecilerin, gazetecilik faaliyetlerinden ötürü işsiz bırakılması ise AKP tarafından adeta bir norm haline getirilmiştir. **Halkın haber alma hakkının gereğini yapan, düşünce ve ifade özgürlüğü çerçevesinde fikir ve araştırmalarını dile getiren, hükümete ve uygulamalarına muhalif olanların sesini duyuran ve bu çizgide konumlanan her gazeteci, yürütmenin başı Tayyip Erdoğan'da cisimleşen karanlık AKP zihniyetinin kurbanı olmakta ve kimi zaman terörist, kimi zaman vatan haini, kimi zamansa “millet” düşmanı (bunu “AKP karşıtı” olarak anlamak gerekir) ilan edilerek işsiz bırakılmaktadır.**

Bu noktada liberal demokrasilerde sivil toplum ve devlet ilişkisini hatırlamak ge-

rekmedir. Sivil toplumun en önemli görevi, devlet erkinin sivil toplum lehine sınırlandırılması ve kısıtlanması olarak değerlendirilecekse, sivil toplumun en önemli güçlerinden biri olan “medyanın etkinliğinin artması” elzemdir.

Medyanın etkinliğini denetlemek ve kamu yararı gözetilen bir zeminde durmasını sağlamak ise,

- gerek medya üzerindeki sermaye etkinliğine, gerekse de artık açık hale gelmiş hükümet baskısına karşı medya kurumlarından doğru haber alma hakkını talep etmekle,
- düşünce ve ifade özgürlüğüne sahip çıkmakla mümkün olabilecektir.

Halk yararına bir gazetecilik talep etmek, aynı zamanda bu çerçevede mesleğini yapan gazetecilerin çalışma hakkına sahip çıkmak anlamına gelmektedir. Dolayısıyla en temelde özgür basın için verilen mücadele, aynı zamanda ifade özgürlüğü ve herkesi kapsayan demokratik bir yaşam için mücadele anlamına gelmektedir.

Bu noktada belirtmek gerekir ki, medyanın kamu adına yaptığı bilgilendirme ve denetleme görevini ne kadar sağlıklı yaptığına ilişkin veriler, aynı zamanda ülkedeki demokrasi seviyesini gösterir. Yalnızca medyanın içinde bulunduğu duruma bakıldığında bile Türkiye'nin demokrasi seviyesinin ne kadar “ileri” ne kadar “geri” olduğu görülecektir. Ülkemiz, dünyada medyanın durumunu değerlendiren raporlarda sürekli son sıralarda yer almakta ve medya üzerindeki iktidar baskısı her geçen gün artmaktadır.

Bugün Türkiye’de toplumsal süreç o kadar gericileştirilmiş ve militanlaşmıştır ki,

- çarpıtma ve yalan olmadan gerçeklerden söz etmek,
- ahlaksızlığın yanında saf tutmadan doğru haber yapmak

hem en temel yurttaşlık talebi haline gelmiştir hem de yapılması en zor gazetecilik görevi olarak ortaya çıkmıştır.

AKP ve Medya: Halkın Haber Alma Hakkına Yönelik Düşmanlığın Gelişimi

İktidara geldiği günden bu yana medyanın bir bölümünü (özellikle yürüttüğü siyasete muhalif olan bölümünü) düşman gören AKP, yıllar içinde kendi medyasını yaratmış, diğer taraftan medya içinde bağımsızlığını korumaya çalışan büyük bir bölümüne ise adeta savaş açmıştır.

AKP'nin kendi iktidarını merkeze koyarak belirlediği çemberin içine girmeyen tüm medya unsurları çeşitli yöntemlerle safdışı bırakılmaya çalışılmıştır. Bunun sonucunda da büyük çoğunluğu silik hale gelmiş bir medya atmosferi oluşmuştur.

Halkımızın Gezi Direnişi sırasında medyanın bir kısmına gösterdiği tepki, bu medyaya ve dolayısıyla aslında AKP iktidarına karşı gösterilen tepkinin bir biçimidir.

Yürütmenin başındaki Recep Tayyip Erdoğan'ın ve AKP kurmaylarının medyaya kurduğu ilişki medya açısından "taraf ya da bertaraf" arasındaki tercih halini almıştır.

AKP iktidarı, kendisine biat etmeyen, hatta "yeterince" biat etmeyen medya kurumlarına karşı elindeki tüm güçlerle saldırmaktadır.

- Ekonomik cezalandırmalardan haberciliğin engellenmesine,
- Kişisel düşmanlıklardan davalara ve cezaevine göndermelere,
- Doğrudan hedef göstermekten hakarete,
- İşinden etmekten kuruma el koymaya kadar pek çok yolla medya üzerindeki baskısını artırmaktadır.

Tüm bunlar ise tüm medya çalışanlarına doğrudan yansımaktadır. **Özellikle 17 Aralık yolsuzluk operasyonlarının ardından açığa çıkan kayıtlarda da açıkça görüldüğü gibi, yürütmenin başındaki Erdoğan medyayı özel merceği altına almış ve gazetecilere karşı, adeta isim isim cadı avına çıkmıştır.**

Özel olarak yürütmenin başındaki Erdoğan'ın gazabına uğramamış AKP'nin medya üzerindeki faşizan baskısını görmemiş gazeteci neredeyse kalmamış durumdadır. Medyanın çok büyük bir kısmının payına çeşitli oranlarda baskı ve şantaj düşmüştür. AKP döneminde 100'ün üzerinde gazeteci cezaevine gönderilmiş, birçok medya kurumu el değiştirmiş ve gazetecilik etiği dışına çıkarılmış, habercilik değerlerinden büyük ödünler verilmiştir.

Halka Ait Medya Kurumları

AKP'nin Arka Bahçesi Haline Getirildi

Türkiye'nin en büyük medya kurumlarından olan Anadolu Ajansı (AA) adeta AKP'nin basın bürosu haline getirilmiştir. Doğrudan Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç eliyle yürütülen bir operasyonla Medya-İş Sendikası kurulmuş ve Türkiye Gazeteciler Sendikasının (TGS) gücünün kırılması amacıyla yürütülen baskı politikalarıyla AA'daki TGS örgütlenmesi bitirilmiştir. TGS'den istifa ettirilen yüzlerce basın emek-

çisi çok kısa bir süre içinde Medya-İş'e üye yapılmış, bir kısım AA çalışanı emekliye ve istifaya zorlanmıştır. **AA emekçi kıyımının ve sürgünlerin adresi haline getirilmiştir.** Bu durum, AA'nın son dönemki habercilik anlayışlarına da yansımış ve 1920 yılında Mustafa Kemal Atatürk tarafından kurulan bu büyük kurum, medya tarihinin en tartışmalı kurumlarından biri haline getirilmiştir.

Türkiye'nin bir diğer büyük medya kurumu olan TRT'de de AKP kadrolaşması tüm hızıyla sürmektedir. **TRT, habercilik anlayışı itibariyle görülebilecek en kötü örnek durumuna düşmüş, kurumda çalışan basın emekçileri işsizlik ve boyun eğme ikilemine mahkûm edilmiştir.**

Özel sektör medya kuruluşlarının bir kısmı ise, bağlı buldukları holdinglerin bünyesinden çeşitli yöntemlerle koparılarak doğrudan AKP'li işadamlarına satılmış ve AKP'leştirilmiş durumdadır. Diğer kısmı da sürekli tehdit altında tutularak etkisizleştirilmiş ve halkın haber alma hakkı engellenmiştir.

AKP: Kötülüklerin Anası

AKP, Türkiye'de kökten bir dönüşümün failidir. Bu dönüşüm, Türkiye'nin kurucu kurumlarında ve kurucu kavramlarında, gerici biçimlerde sürdürülmektedir.

Ekonomik alanı, devletin geleneksel para politikalarının yanı sıra siyasi ilişkilere, kendisine ve çevresine dağıtılan ranta göre dizayn eden AKP, medyanın da içinde bulunduğu ideolojik alana da doğrudan müdahale etmektedir. İktidarı boyunca tüm sınıfsal kompozisyonların içyapılarını değiştiren **AKP, ekonomik alanda güvencesizlik ve işsizlik, ideolojik alanda ise biat ve gericilik üretmektedir.** Yolsuzluk operasyonlarında ortaya saçılan kayıtlarda görmezden gelinemeyecek şekilde açığa çıkan AKP'nin medya müdahalesi, ekonomik alanda olduğu gibi ideolojik alanda da nasıl baskı mekanizmalarının yaratıldığını göstermektedir.

On iki yıldır ülkeyi tek başına yöneten AKP, Türkiye'deki tüm dönüşümlerin temel sorumlusu olarak, medya alanındaki işten çıkarılmaların da baş sorumlusudur. Gerek ekonomik gerekse ideolojik tüm araçları kullanarak medya üzerindeki etkisini artıran AKP'nin medya emekçilerinin bugün içinde bulunduğu durumun da yaratıcısı olduğunu söylemek gerekmektedir. **Medya etiğinde yaşatılan gericileşmeden işten çıkarmalara kadar yaşanan tüm olumsuzlukların ve gerilemelerin faili AKP'dir.**

Medya Emekçilerinin Üzerindeki Baskıların Biçimleri

AKP'nin medya emekçileri üzerinde yarattığı baskıların çeşitli biçimleri bulunmaktadır. Bunların başında hedef gösterme ve işten çıkarmaya neden olmak gelmekle

birlikte, kamuoyunun bilgisine sunduğumuz raporumuzda, tespit edebildiğimiz diğer biçimler de yer almaktadır.

a) İşten çıkarma

AKP iktidarının medyaya müdahalesinin aldığı en yaygın biçimlerden birini işten çıkarmalar oluşturmaktadır. Yürütmenin başındaki Erdoğan genel olarak ve hatta zaman zaman isim belirterek gazetecilerin işten çıkarılmasını istemektedir. **Sonuç olarak, Erdoğan'ın kara listesine giren gazeteci, kısa bir süre sonra işten çıkarılmaktadır.** Son dönemde özellikle köşe yazarlarının işten çıkarılması sürecinde görülmektedir ki Yürütmenin başındaki Erdoğan'ın siyasi nüfuzu gazetecilerin kovulmasına bile neden olacak şekilde basın özgürlüğüne engel olmaktadır.

b) İstifaya zorlama

Gazeteciler, çalıştıkları kurumlardan uzaklaştırılmak istendiğinde, kovulmaları halinde kendilerine ödenmesi gereken tazminat tutarlarının ödenmemesi için istifa etmeye zorlanmaktadır. **Görevden el çektirilen, yazısı veya haberi kullanılmayan gazetecilere çalıştıkları kurumda kalmanın yolları kapatılmakta ve istifa dışında bir seçenek bırakılmamaktadır.**

c) Emekliliğe zorlama

Özellikle Anadolu Ajansı ve TRT gibi kamu kurumlarında, emeklilik hakkı kazanmış basın çalışanları, kendi rızaları dışında emekli olmaya zorlanmaktadır. Geçtiğimiz yıllarda Anadolu Ajansında, toplu görüşmeler öncesinde uygulanan bu yöntemle iki yüze yakın çalışan emekliliğe zorlanmış ve hemen hepsi aynı gün içinde emeklilik dilekçelerini kurumlarına vermek zorunda kalmışlardır. **Emekli olmak istemeyen gazetecilerin ise angarya, sürgün, mobbing gibi uygulamalara maruz kaldığı bilinmektedir.**

d) Mobbing

İktidarla veya çalıştığı kurumun yönetimiyle ters düşen gazetecilerin en sık karşılaştığı olumsuzluklardan biri de mobbingdir. Özellikle yöneticilerin psikolojik baskısıyla karşılaşan gazeteciler çeşitli şekiller altında işyerinde psikolojik şiddet, baskı, taciz, yıldırma, rahatsız etme, sıkıntı verme gibi uygulamalara maruz kalmaktadır. **Bu psikolojik baskıların en sık görülen türü ise, büro içinde yalnızlaştırılmak ve gündelik ilişkilerin kesilmesi halini almaktadır.** Görev alanlarında da haber kaynaklarının benzer tutumlarıyla karşı karşıya kalan gazetecilerin mesleklerini icra etmeleri bu şekilde engellenmektedir.

e) Tehdit etme-Hedef gösterme

Gazeteciler, zaman zaman yaptıkları haberler nedeniyle iktidarın tehditleriyle de karşılaşmaktadırlar. Gazeteciler sürekli olarak Tayyip Erdoğan tarafından çirkin söyleme ve tehditlere maruz kalmakta, bununla birlikte diğer AKP yöneticilerinin ve hatta valilerin bile açık veya üstü örtülü tehditleriyle karşılaşmakta, hatta hedef gösterilmektedirler.

Gazetecilerin sadece mesleklerini yapıyor olmaları nedeniyle, sadece gazetecilik faaliyetleri sebebiyle can güvenlikleri dahi tehlikeye düşmektedir. Bunun en tipik örneklerinden biri, **Radikal** gazetesi muhabiri İsmail Saymaz'ın, Gezi Direnişi sırasında öldürülen Ali İsmail Korkmaz ile ilgili yaptığı haberler nedeniyle Eskişehir Valisi Güngör Azim Tuna tarafından tehdit mailleri almasıdır. Türkiye'nin en büyük illerinden birinin valisi tarafından tehdit edilen Saymaz, bu haberiyle, Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü tarafından belirlenen, dünyadaki "100 Basın Kahramanı" listesine girmiştir. Sadece bu olgunun kendisi bile basın özgürlüğü hususunda Türkiye evrensel ölçütlerin çok çok gerisinde olduğunu gösterir.

Gazetecilerin işinden edilmesinde uygulanan diğer bazı yöntemler ise şu şekilde özetlenebilir:

- f) Yazı yazmasını/Haber yapmasını engelleme
- g) Sürekli tekzip; özellikle kaynak belirtilmeyen haberlerde
- h) Hakaret etme, değersizleştirme
- i) Sürme, pasif göreve alma
- j) Akreditasyonu iptal etme
- k) Dava etme

Sonuç Yerine

Freedom House, Sınır Tanımayan Gazeteciler (RSF), Gazetecileri Koruma Komitesi (CPJ) gibi birçok saygın uluslararası örgüt tarafından yapılan incelemeler ve basın özgürlüğü endekslerinin de göstermiş olduğu gibi, Türkiye'de basın özgürlüğü AKP'li yıllarda ciddi şekilde gerilemiştir.

Freedom House tarafından yayınlanan 2014 raporunda, Türkiye, "kısmen özgür olan ülkeler" kategorisinden "özgür olmayan ülkeler" kategorisine gerilemiştir. Basın özgürlüğü sıralamasında Ermenistan, Ekvador, Libya ve Güney Sudan ile birlikte 134. sırayı paylaşan Türkiye, Moritanya, Nepal, Tanzanya, Kenya ve Mozambik gibi ülkelerin gerisinde kalmış durumdadır.

Gazetecilere, köşe yazarlarına yönelik baskı ve işten çıkarmaların yanı sıra, bugün geldiğimiz noktada, doğrudan TMSF tarafından el konulan gazete ve TV kanalları, atanan hükümet komiserleri ile yönetilmektedir. Örneğin, Freedom House tarafından yayınlanan raporda da, Türkiye’de “sahiplik yoluyla medyayı kontrol etme” başlıklı bir bölüme yer verilmiştir. **Sabah** gazetesinin Recep Tayyip Erdoğan’ın damadı tarafından satın alınması “sahipli yoluyla medyayı kontrol etme” olarak yorumlanmıştır.

Bugün gelinen noktada hükümet tarafından ele geçirilen gazete ve televizyonlar ile basın adeta iktidarın, iyimser bir benzetme ile “halkla ilişkiler bürosuna” dönüştürülmüş durumdadır. Daha gerçekçi bir tespit ile havuz medyası adeta Hitler’in sadık yandaşı J. Goebbels’in “Halkı Aydınlatma ve Propaganda Bakanlığı” gibi çalışmaktadır.

Havuz medyası adı verilen yapılanma, hükümet komiserleri ve yandaş işadamları tarafından yönetilmekte ve özel manipülatörler/kalemşörler olarak yetiştirilmiş “beyefendinin kalemlerinden” oluşmaktadır. Meslek aşkıyla çalışan onurlu ve saygın gazetecilere rağmen sonradan türetilmiş “sözde gazeteciler” ile yönetilen “yandaş medya”, bugün basın özgürlüğünün önündeki en temel tehlikelerden biri haline gelmiştir.

Kuşkusuz, basın ile iktidar arasındaki ilişki dünyanın her yerinde ve her zaman diliminde sorunlu olmuştur. Bu nedenle, iktidarı elinde tutmak isteyenler ile halkın haber alma özgürlüğü adına hareket eden gazeteciler arasındaki ilişki, o ülkenin demokrasi seviyesinin göstergesi olarak değerlendirilmelidir.

Sabah/ATV yolsuzluğu adıyla hem basın tarihimize hem de ülkemizdeki yolsuzluklar tarihine geçen süreçte kurulan “işadamı havuzu”, bugün ülkemizde iktidar ve medya arasındaki ilişkinin ne denli korkunç bir noktaya ulaştığını göstermektedir.

Hiç kuşkusuz Türkiye’de “Alo Fatih” hatları ile kurulan baskı mekanizmaları ile gazete ve TV kanallarına el koyup kendi yandaşlarını yerleştirmek suretiyle basına doğrudan ve açıktan müdahale eden otoriter bir iktidar mevcuttur.

Diğer yandan daha önce belirtildiği gibi, medya kapitalist toplumlarda çıkar odaklı bir endüstriyel kurum olarak faaliyet göstermektedir. Holding medyası olarak anılmakta olan medyanın ağırlıklı bir kısmı özellikle emek sömürsünde farklı yollara başvurmaktadır. Özellikle son dönemde **Takvim**, **Radikal** ve **Vatan** gazetelerinin Ankara bürolarının topyekûn kapatılması, kâr hırsının gazetecilik mesleğinin önüne geçtiğini göstermektedir.

Sermayenin egemenliği ve iktidarın kuşatması altındaki medya, emek sömürsünün dozunun her geçen gün arttığı, iş güvencesinin var olmadığı ve adeta bir fabrika-

nın üretim bandı gibi çalışan bir noktaya sürüklenmiştir. **Takvim**, **Radikal** ve **Vatan**'da büroları boşaltılan gazeteciler ya birden fazla gazetenin muhabirliğini yapmaya veya daha kötü koşullarda çalışmaya zorlanmaktadır. Holding Medyacılığının geldiği son noktada “yeniden yapılandırma” adı altında en son dönemde Türkiye'nin iki büyük gazetesi **Radikal** ve **Vatan**'ın Ankara büroları kapatıldı. Bugün, böylesine iki büyük gazetenin Başkent Ankara'da bürosu bulunmuyor. **Vatan** gazetesinin Ankara bürosunda görevli bazı muhabirler **Milliyet**'in kadrosuna geçirildi. Aynı anda hem **Vatan** hem de **Milliyet** için çalışmakta olan bu muhabirlerin gelecekteki durumları halen kesinleşmiş değil.

Buna ek olarak daha fazla kâr etme amacıyla TV8 gibi bir haber kanalının bir şovmen tarafından satın alınması ve sonrasında tüm haber ekibinin işten atılması, televizyon haberciliği anlayışında yaşanan gerilemenin ve medyada kâr odaklı bir yapılanmanın göstergesi olarak kabul edilmelidir.

Türkiye'de özgür basından söz edilemeyeceği artık bir gerçektir. Geçmişte, Mesut Yılmaz'ın **Milliyet**'in satışı noktasında yaşananlar yüzünden Yüce Divan'da yargılanmış olduğu düşünüldüğünde bugün geldiğimiz noktada **Sabah/ATV** yolsuzluğu ve **Akşam** gazetesine iktidarcı el konulması süreçlerinde herhangi bir hukuki girişimde dahi bulunulamaması ülkemiz demokrasisinin de geldiği noktanın vahametini ortaya koymaktadır.

Özgür basının düşmanı olan AKP iktidarının sansürcü zihniyeti “Alo Fatih!” hattıyla somutlaşmıştır. Sabah/ATV yolsuzluğunda ayyuka çıkan “havuz medyası” ile varlığı reddedilemez bir hale gelmiştir. AKP'nin diktatoryal eğilimlerinin sadece özel sermayeli medya kuruluşlarına yönelik değil AA ve TRT gibi kamu kuruluşlarına ve hatta hızlarını alamayarak Meclis TV'ye sansür uygulaması, kamusal yayıncılık prensiplerinin dahi yerle yeksan edildiğini göstermektedir.

Şimdi cumhurbaşkanı seçilmiş Başbakanın gazetecilere yönelik kullandığı nefret dolu dil ise gazetecilik mesleğinin ve basın özgürlüğünün karşı karşıya kaldığı durumun vahametine bir diğer örnektir. Son dönemde yaşananlar bile cumhurbaşkanı olan Erdoğan'ın basın özgürlüğü için açık bir tehdit olmaya devam edeceğini göstermektedir. Soma katliamı hakkında yapmış olduğu bir röportajdaki içerikler çarpıtılan ve “haram medyası” tarafından hedef gösterilen BBC muhabiri Rengin Arslan'a yönelik olarak, Erdoğan şu ifadeleri kullandı:

“Kimi medya kuruluşlarının, kimi partilerin bu değirmene su taşıdığını biliyoruz.

Bazı Türk muhabirleri de **meslek şereflerini bir kenara bıraktı**. İşte en son Soma'da uluslararası medya kuruluşunun muhabiri olan Türk gazetecinin, iki kadını figüran olarak kullandığını, yalan haber yaparak bütün dünyaya servis ettiğini gördük. Aslında bu kadınların başı açık. İkisinin de başları örtük. Üstü şişhane altı kaval. Sırtıyor. Ya, görüldüğü gibi ol! Bununla bizim insanımızı farklı gösterecek. Böyle bir gayretin içine giriyor. Ama devran değişti. O aleyhe bir kampanya yapacağını zannederken, suçüstü yakalanıyor...”

Erdoğan, Arslan'ın röportaj yaptığı kadınları da açıkça hedef göstermiştir. Dünyanın en saygın ajanslarından biri olan BBC'nin Erdoğan'ı yalanlamasına rağmen, Başbakan sıfatını taşıyan zat, bu asparagas haberin arkasına sığınarak dünyaca ünlü bir haber ajansına saldırmaktan ve muhabirin meslek ahlakını sorgulamaktan geri durmamıştır. Keza, Erdoğan aynı nefret dolu dili **Taraf** gazetesi yazarı Amberin Zaman'a karşı da kullanmıştır. Erdoğan, “Haddini bil, edepsiz kadın” diyerek hakaret ettiği Zaman'a karşı, aşağıdaki ifadeleri kullanmıştır:

“Saygısızca, yüzde 99'u Müslüman olan bu halka saygısızca hakaret ediyorsun. Karşılıklı oturmuşlar hem seçmene hakaret ediyor hem de Müslümanlara hakaret ediyorlar...”

Amberin Zaman'a yönelik bu ifadeleri kullanan, toplumu kutuplaştırmakta beis görmeyen Erdoğan'ın 12 yıllık iktidarı boyunca süren medya-siyaset ilişkisi basın özgürlüğünün geldiği noktada ne kadar gerilediğimizin adeta turnusol kâğıdı olmuştur.

Bu noktadan hareketle, hazırlamış olduğumuz “Kalemi Kırılan Gazeteciler Raporu”nun ülkemizde basın özgürlüğünün geldiği noktayı aydınlatmaya hizmet edeceğini düşünüyoruz. Elinizdeki rapor, gün geçtikçe otoriterleşen, medyayı kendi gazeteleri, televizyonları ve özenle yetiştirilmiş “kalemşörleri” ile kuşatma altına alan AKP iktidarının gerçek yüzünü resmetmeyi amaçlamaktadır.

Bu rapor ile resmedilmeye çalışılan vahamet, basın özgürlüğü başta olmak üzere ülkemizdeki tüm diğer özgürlüklerin 12 yıldır nasıl geriletildiğinin ve tüm toplumca nasıl bir suskunluğa sürüklendiğimizin göstergesidir.

Bu nedenle raporumuzun, durum tespitinden öte özgür basının savunucularının otoriterleşen bir iktidar ile giriştiği meşru mücadelesine bir katkı olacağına inanıyoruz.

“Alo Fatih!”lerin olmadığı, özenle yetiştirilmiş sonradan olma gazeteciler ile iktidar yalakalığının yapılmadığı, havuz medyasının güdümünde değil halkın haber alma

özgürlüğünün emrinde bir medyanın kurulacağı aydınlık yarınlar diliyoruz. Bu aydınlık yarınların inşası için her türlü çabanın içinde olmaya ve özgür basının düşmanları ile mücadele etmeye devam edeceğiz.

CHP CEZAEVİ İNCELEME VE İZLEME KOMİSYONU

VELİ AĞBABA

Malatya Milletvekili

NURETTİN DEMİR

Muğla Milletvekili

ÖZGÜR ÖZEL

Manisa Milletvekili

MUHARREM IŞIK

Erzincan Milletvekili